

Dilluns,
29 de desembre
del 2008

TORNA A
AVUI+.cat

Opinió Política Món Economia Diàleg Societat Barcelona Cultura i Espectacles People Esports Comunicació Serveis i Oci Última

Cercador

La crisi invisible

MÀRIUS SERRA / ESCRIPTOR. AUTOR DE 'QUIET' (EMPÛRIES) / WWW.MARIUSSERRA.CAT

Tots som, en major o menor mesura, discapacitats. N'hi ha prou amb definir els nostres límits per adonar-nos-en. Les nostres capacitats poden créixer i minvar en el decurs de la vida, però mai no són il·limitades. La noció de límit és inherent a la condició humana. És flexible perquè s'estableix per comparació amb el progrés o el retrocés dels altres, i l'única certesa és el gran límit comú: la mort. El naixement d'un fill sol tenir un efecte mirall. La seva miraculosa fragilitat és una superfície polida que reflecteix il·lusions i projectes de futur, però també ens fa reflexionar sobre el camí recorregut.

L'HORA ZERO D'UN NOU ÉSSER atura molts mecanismes de rellotgeria mental que la vida ens havia activat sense que en fóssim gaire conscients. És l'inici d'una altra singladura que haurem de renovar dia a dia. Intuïm vagament que el nou viatge comportarà penalitats, però no estem preparats per admetre que el nostre fill no progressarà adequadament en cap de les assignatures curriculars. La més flexible de les ments no pot ni imaginar com serà conviure amb un nen que no camina ni gateja ni somica ni riu, que no diu ni *mama* ni *papa* ni *caca* ni *piu*. Un bebè perpetu que mai no podrà aixecar el vol de cap niu ni alliberar-se de la dependència absoluta que els nadons mamífers de l'espècie humana només tenen uns mesos. Un inútil total. Un paralític. Un pluridiscapacitat, per dir-ho en la terminologia consensuada a la primeria del segle XXI.

CONVIURE AMB UN NEN QUE NO ES VAL ni es valdrà per ell mateix et fa valorar moltes coses que abans et passaven desapercibudes. La seva paràlisi et dinamitza i el canvi de perspectiva és total. L'adaptació al medi es complica, perquè tot sovint l'accessibilitat als espais quotidians per a les cadires de rodes és una quimera, però alhora augmenta la teva capacitat per adaptar-te a tota mena de sorpreses. Sobretot si les crisis sovintegen i t'has de basquejar per reaccionar en qualsevol moment de la, diguem-ne així, *vida normal*. A mi, tenir un fill tan vulnerable m'ha fet invulnerable a molts contratemps que abans de conèixer-lo em podien amargar l'existència. El dolor que va associat a una vida tan estroncada es veu pal·liat per la joia inexplicable que es crea al seu voltant. Allà on va, provoca reaccions insòlites que mai no es limiten a la superfície. Els pluridiscapacitats són un mirall camuflat que atreu les mirades. N'hi ha de moltes menes: inconscients, beatífiques, atemorides, esgarrifades, implicades, reprovatòries, amoroses... El mànec de la cadira de rodes és un observatori privilegiat. Veus que el miren i es veuen. El rostre d'un absentista de l'èxit com mon fill actua de superfície polida. Alguns somriures semblen el de la Mona Lisa. D'altres boques s'obren com en *El crit* de Munch.

SORTOSAMENT, LA SOCIETAT ACTUAL ja no amaga aquests perdedors nats a les cambres fosques, com solia. Abans de fer l'any mon fill ja anava a la Fundació Nexa, l'única escola bressol per a pluridiscapacitats, i des dels set va a l'Escola Guimbarda, on també hi ha un centre de dia. Els dimarts porta pastanagues perquè fa hipoteràpia, els fisioterapeutes el maseguen perquè no agafi mals vicis, treballa amb una pilota que es diu Bobath (!) i tot sovint li expliquen contes vivenciats. El seu expedient acadèmic està ben encarrilat, doncs, i viu en una societat que ja comença a pensar en les necessitats que tenen ell i els que són com ell: ascensors als metros, rampes als busos, llei de la dependència... Passa, però, que no n'hi ha prou amb les bones paraules. Són mera xerrameca si després la llei de la dependència no es pot aplicar per manca de recursos o algun conductor de bus no baixa la rampa perquè troba que la cadira de rodes és petita. Els nens invisibles pateixen crisis cada dia. Epilèptiques i financeres.

Notícia publicada al diari AVUI, pàgina 25. Dijous, 11 de desembre del 2008

Paraules clau: Conviure, Fill, Nen, Vida

XAVIER RAMIRO

PDFs - Diàleg

Dilluns, 29 de
desembre del 2008

Especials

+Cooperació Cooperació

Suplements

CULTURA Cultura

sortim Sortim

PLAERS Plaers

A+ més a més A més a més

MEDICINA SALUT Medicina i salut

catv CatTV

el cèntim El centim

Edicions locals

AVUI+ TERRASSA Terrassa

AVUI+ SABADELL Sabadell

B30 B30

Desembre							2008						
DL	DM	DC	DJ	DV	DS	DG	DL	DM	DC	DJ	DV	DS	DG
	1	2	3	4	5	6	7						
	8	9	10	11	12	13	14						
	15	16	17	18	19	20	21						
	22	23	24	25	26	27	28						
	29	30	31										

E-mail

Clau

|

Recorda'm
en aquest

ordinador

[Registrar-me](#)**Notícies més llegides**[Israel té dret a defensar-se](#)[NO ÉS ECOLOGISME SINÓ INTEGRISME](#)[Trossos](#)[Previsions astrològiques](#)[Consens català per reclamar a l'Estat el traspàs del ferrocarril](#)[Trens per a les Juntas](#)**[Ortodoncia invisible](#)**

Sin hierros. Asequible: desde 2500e Invisalign en Barcelona
935535543
www.joanraga.com

[Pisos desde 120.000€](#)

Obra nueva. Barcelona y provincia. Oferta limitada a 5 proximas ventas
EstaCasaEsUnaGanga.com

Anuncis

Última hora de l'edició AVUI.cat

[Dubtes](#) + [Contacta](#) + [Mapa Web](#) + [Publicitat](#) + [Informació legal](#) + [Cartes al director](#) + [Crèdits](#)
© Diari AVUI - Corporació Catalana de Comunicació SL
Prohibida tota reproducció d'acord amb l'article 32.1, paràgraf segon, LPI

Recomana

El teu nom

Email del teu amic

Comentari